

Mindig kitüntetett és érdekes pillanat, amikor elindul egy hajó és fölszedik a horgonyt, vagy amikor egy repülőgép odaáll a kifutópálya végére, megkapja a felszállásra az engedélyt, és nekifut. Elszakad a szárazföldtől a hajó, elszakad a földtől a repülőgép, s valami új közegbe kerül, ismeretlenbe indul. Mindenki reménykedik, minden utas, aki a hajón, vagy repülőgépen ül, de még csak a horgonyfelszedés pillanata érkezett el, és még csak a nekifutás kezdődött el a kifutópályán, még nem emelkedett el a gép. Ez egy kitüntetett, kivételes, ritka pillanat.

Amikor egy év elmúlik, és valamit magunk mögött hagyunk, akkor igenis történik valami, és nem csak annyi, hogy úgy ahogyan az egyik nap elmúlt, elmúlik egy másik is, hanem egy év múlik el, és ez azt jelenti számunkra, hogy észrevehetően, számolhatóan, láthatóan múlik a kegyelem ideje. Múlik az életünk, és múlik a kegyelem ideje. Hogyan lehet ezt kezelni, hogyan lehet erre gondolni, józanul, emberhez méltóan?

Természetesen egyszerűbb nem gondolni rá, és valószínűleg ennek a kornak minden kicsapongása, amely erre az estére szokott összpontosítani, pontosan ezért van, ez a lelki háttere ennek, hogy nem akar az ember számadást tartani maga mögött, nem akarja fölmérni az elmúlt esztendőt, komolyan, és lélekben, és igazságban. Nem akar számot vetni sem saját magával, sem másokkal, és nem akar különösképpen tervezni sem, hanem egyszerűen valahogy át akar esni ezen a kellemetlen akadályon, amikor egy év elmúlik. „Ne is tudjak róla, múljon el minél előbb, ha lehet vidáman, aztán jöjjön, aminek jönnie kell.”

A keresztyén ember nem így gondolkodik. Soha nem is gondolkodott így. Hanem mint Pál apostol is, amikor búcsút vesz Timótheustól, ahogyan ebből a levélrészletből olvastuk most, pontosan tudta mindig a keresztyén ember, hogy mikor kell hálát adnia, és mikor kell számadást tartania, és meg is tette. Az év vége a legalkalmasabb idő arra, hogy az ember **számadást tartson bűnbánattal, és hálaadást is tartson, mert bizony van miért hálát adnunk. Amikor Pál búcsúzik Timótheustól, ő is tulajdonképp mondhatjuk így, fölszedi a horgonyt, mert nem sok ideje van már hátra, ki is mondja: tudom, hogy nemsokára föláldoztatom.** Valóban úgy volt, e levél megírásának az évében őt kivégezték, és valóban föláldoztatott. Tehát érezte és tudta, hogy lejár az ideje. De nem azzal tölti az idejét, hogy búslakodjon a rohanó idő felett, vagy szomorkodjon azért, hogy milyen hamar elszállt az ő életének az ideje, hanem még az utolsó napokban is, és az utolsó évben is azt látja jónak, hogy egyrészt számadást vessen magával, másrészt pedig megbízzon valakit, egy Timótheus nevűt, hogy mindazt amit eddig ő végzett, vigye tovább. Tehát úgy búcsúzik el valami múltbeli dologtól, hogy ugyanakkor reménységgel néz a jövőbe. Nem elfedni akarja a bűnöket, és nem elfelejteni akarja.

Itt kell megállnunk nekünk is óév estéjén, mert valóban általában az ember arra hajlamos, hogy a bűneit elfelejtse, és úgy akar tőlük megszabadulni, hogy egyszerűen elfelejti. Azonban ez így nem helyes. Azt mondja az ige, hogy bizony nem igazolni kell a mi bűneinket óév estéjén, mit miért tettünk, nem elmagyarázni kell saját magunknak, hogy azért tulajdonképpen minden rendben volt, és minden helyes volt úgy ahogyan cselekedtünk. Nem ez a feladat, hanem a feladat az, hogy bűnbánattal, és Isten előtt valóban komolyan leborulva megkérjük Őt, hogy mindazt amit magunk mögött hagyunk, bocsássa meg.

Mert a múlton változtatni nem lehet. Talán ez az egyik legszomorúbb tanulsága az életünknek, hogy rengeteg elszalasztott lehetőség volt ebben az évben is szeretetre, munkára, egy-egy jó szóra valaki felé. Rengeteg olyan lehetőség volt, amit nem használtunk ki, pedig nap mint nap adódott lehetőségek sokasága, özöne arra, hogy az Istennek az akaratát cselekedve boldogítsunk másokat is, de saját magunkat is, azáltal, hogy Isten törvényét így betöltenénk. Az ember mit tesz e helyett, mit teszünk? Elmulasztjuk az alkalmakat és lehetőségeket, és utána sopánkodunk azon, hogy milyen gyorsan száll az idő.

Pedig ha meg tudnánk tölteni olyan tartalommal, amivel az Isten akarja, akkor bizony nem szomorkodnánk, hanem örvendeznénk hálaadással az év végén, hogy tartalmas volt ez az év. És a tartalom nem azon múlik, hogy valaki mennyit keresett, milyen anyagi gyarapodása lett, vagy éppenséggel a családjába milyen fordulatok álltak be, hanem pontosan olyan apró kicsiny dolgokban, amelyek nap mint nap adódnak, s ha azokat az ember megtalálja, észreveszi és betölti, valóban megtudja, hogy mire rendelte őt az Isten ezen a földön. Elszalasztott lehetőségek voltak és az ember el is magyarázza magának, hogy de hát nem volt rá alkalom, nem volt rá lehetőség, meg egyébként is idő sincs, hiszen rohanunk mindig, és igazolva látjuk magunkat a rohanásban. A jószándék az meg volt bennem, de időm az nem volt. Igen, ezzel szoktuk magunkat mentesíteni, azonban az idő az nem ellensége az embernek, hanem éppen hogy barátja, és arra adott, hogy az idő perceit, óráit, napjait használjuk ki. Isten arra adja az időt, az életünk idejét, az elmúlt 365 napot is, hogy azt valódi tartalommal töltsük meg. Nem rohanásra adja, nem kapkodásra, nem arra, hogy szünet nélkül, vagy megállás nélkül dolgozzunk, (és most ezalatt azt értem, hogy fussunk a pénzünk után,) hanem arra is adja, hogy bizony tegyük azokat a dolgokat is, amelyekért az ember itt a földre rendeltetett, vagyis a felebaráti szeretetre, az önfeláldozásra, vagy éppenséggel arra amit rábíz kire-kire az Isten, amilyen szerepet adott neki. Ha házastárs, akkor a házastársra szánt idő, ha szülő, akkor a gyermekre, unokákra szánt idő, vagy fordítva, ha gyermek, akkor mennyi időt tud szánni a szüleire, vagy a barátaira, azokra akik körülötte élnek, és így tovább. Lehetne mondani az összes emberi viszonylatot amelyben élünk. Igen, erre adta az Isten az életünk idejét, és nem arra, hogy önmagunkra fordítsuk, és kizárólag magunkkal törődjünk. Az elszalasztott alkalmak tehát nyomasztóak, és terhelnek.

De nem csak elszalasztott alkalmak, hanem konkrét elkövetett bűnök is vannak minden esztendőben, olyanok, amelyek bizony takargatni valók, vagy félnivalók, hogy az Isten büntetést ad érte. Igen, ezeket is mind-mind le kell tudni tenni. Ha máskor nem, a horgony felszedésének a pillanatában, amikor otthagyjuk azt a bizonyos elmúlt évet, és elkezdünk távolodni tőle.

Nem úgy hagyjuk ott, hogy mindent elmagyaráztunk, mindent rendbe tettünk, minden tiszta, minden rendben van, nem így hagyjuk ott, hanem úgy, hogy Isten képes arra, hogy ott a múltunkat, a 2020-as múltunkat megtisztítsa, csak Ő képes rá, hogy a 2020-as múltunkat kifehéritse, értelmessé tegye, mondjuk ki így ezt a szót: igazzá tegye. De ő sem azért teszi mindezt igazzá, mert ez az ő feladata, hanem azért, mert Krisztus könyörög értünk, és Ő az aki esedezik, és azt akarja, hogy a mi életünk úgy múljon el, hogy végül igaz legyen az Isten színe előtt. Krisztus áldozatáért, Krisztus keresztségéért tisztítja meg, hajlandó megtisztítani az Isten a mi múltunkat, az elmúlt évet is.

Ugyanakkor hálaadással is meg kell állnunk, és ne menjünk el észrevétlenül azok mellett a dolgok mellett, amelyeket az Isten nekünk ajándékol adott. Mert erre is hajlamosak vagyunk, hogy, ami jó dolog történt velünk, azt természetesen vesszük, és azt mondjuk, hogy ez nekünk jár, ez így van rendjén, és mindenkinek meg kell ezt kapnia. Isten arra is figyelmeztet minket, hogy bizony nem így van, hanem minden jó ami történt velünk, az az Isten kegyelméből van, mi azt meg nem érdemeltük, mi arra sem méltóak, sem érdemesek nem voltunk, mégis sok-sok jót tett velünk.

Ezeket mind-mind tegyük úgy egymás mellé, és adjunk hálát Istennek érte, hogy bár bűneink sokasága van mögöttünk, mégis megkegyelmezett, mégis megadta a mindennapi kenyeret, mégis adott munkát, adott erőt, adott egészséget, adott mellénk olyan embereket akik szerettek minket, vagy akiket mi szerethettünk, adott nekünk értelmet, adott célt, adott utat, világosságot. Köszönjük meg a sok-sok ígét, amellyel vezetgetett, hiszen az elmúlt évben is hány igehirdetést hallottunk, és hányszor olvastuk a Szentírást magunkban, hányszor kulcsolódott imádságra a kezünk, és hány dolog világosodott meg előttünk. Ezekért is mind adjunk hálát ezen az estén.

Pál így ruházta át Timóteusra ezt a szolgálatot, azt mondja neki: „te egy olyan korba fogsz most indulni, ahol az emberek el fogják fordítani az igazságtól a fülüket, mendemondákhoz fordulnak, és állandóan azt keresik csak, hogy milyen mondatok, milyen eszmék igazolják őket.”

Ez legyen még egy utolsó gondolatunk, amikor elbúcsúzunk az évtől, hogy van itt egy félelmetes prófécia, amely nagyon ráillik a mi korunkra. Egyre inkább meglátjuk és észrevevesszük, hogy erre a korra mennyire ráillik ez a mondat: Amikor az egészséges tanítástól az emberek elfordulnak. Amikor sok ezer éve begyakorolt, és Isteni rendet az emberek két lábbal fölruágnak, és egyszerűen nem érdekli őket tovább, minden mellé kérdőjelet tesznek, minden egészséges és tiszta dolog mellé kérdőjelet tesznek, és megkérdőjelezik: Csakugyan? A sátánnak a kérdése ez. Emlékezzünk vissza a Biblia első lapján mondja: „Csakugyan, Istennek a rendje ez?” Az emberben fölkeltik a kérdést, hogy csakugyan az Isten rendje-e ez?

Testvéreim, az Isten rendje szerint élni ebben a világban, ezt a rendet megtalálni, és aszerint élni; ez jelenti az emberi élet teljességét és boldogságát. Azok akik megkérdőjelezik az alapvető Isteni rendet, minden téren, a munkában, a családban, a házasságban, a gyermeknevelésben, az összes etikai kérdésben, ami csak létezik, azok bizony a sátánnak az eszközei. Akik megkérdőjelezik ezeket a rendeket, és megpróbálnak mást is alternatívaként beállítani, és azt mondani, hogy a keresztyénség is csak egy lehetőség a sok közül, miért nem választasz egy másikat, egy harmadikat, miért pont egy ilyen elavult, régi bibliai rendet választasz? Akkor válaszold azt testvérem: Azért mert az Isten rendjét betartani, megtartani, az Istennek az örök rendelését betartani az én életem boldogsága, ez adja meg az értelmét. És minden ami attól eltér, az kizökkent, és igazából boldogtalanná tesz.

Ez a világ, amelyet magunk mögött hagyunk 2020-ban, újra megkérdőjelezett nagyon-nagyon sok alapvető Isteni igazságot, és értéket, és két lábbal rúgott föl újabb igazságokat és értékeket. De azok, akik Isten ígéje alapján állnak, azok nem akarják ezeket eldobni, hanem azt mondják: Uram segíts, hogy a következő évben is magammal vigyem a kincset, nehogy elhagyjam. Mert amikor felszedjük a horgonyt, akkor a legértékesebb dolgot magunkkal akarjuk vinni. Abban a kofferben, azok a dolgok vannak, amit nem hagynánk ott soha, a régi évben. Legyen a mi kofferünkben, amivel átlépünk ebbe az évbe, a horgony felszedésnek a pillanatában, legyen ott az Istennek az örök Igéje, azok a kincsek, amelyeket közül velünk az Igéjében, és amelyet Jézus Krisztusban megmutatott. Hogyha ez velünk lesz a következő évben, ez a lelki tartalékunk velünk lesz, akkor nem a mendemondákhoz kell odafordítani a fülünket, mindenféle legendákhoz, emberi eszmékhez, és kitalálásokhoz, hanem olyan örök kincsünk van, amellyel el lehet hagyni az egyik partot, és átérni a másikra. El lehet hagyni az egyik elemet, és átkerülni egy másikba. De a lényeg megmarad, nálunk marad, örök kincsünként, velünk él és vezet minket.

Testvérek, a lejáró évnek a végén, hadd ébredjen bennünk most egy ilyen kívánság, egy komoly összegzésre az elmúlt évről, és legyen igazi reménység a jövő évre. De ez a reménység ez semmi másban nem áll, csak egyedül abban, hogy az Isten velünk lesz. Csak ebben reménykedhetünk, és semmi másban. És hogyha ez így lesz, akkor magunk mögött tudjuk hagyni azt, ami a múlt, mossa Isten tisztára azt, és az Ő segítségével el tudunk indulni a jövőbe. Az Ő kincseivel, az Ő világosságával, Krisztus világosságával a 2021. évbe. Ámen.

Kedves Testvérek! Presbitériumunk határozatának értelmében a 2021. évben az egyházfenntartói járulék nem változik, tehát továbbra is 7000 Ft / fő. Bíz Újra Életed Krisztusra!